

Onder de sterrenhemel

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Camilla Davidsson

Onder de sterrenhemel

Vertaald uit het Zweeds
door Elina van der Heijden

Ambo|Anthos
Amsterdam

De citaten van Eckhart Tolle op pagina 152, 153, 197, 198 en 208 komen uit *De kracht van het NU* in de praktijk, uitgegeven door uitgeverij AnkhHermes, Utrecht, vertaling Peter Roelofsen.

ISBN 978 90 263 6772 4

© 2023 Camilla Davidsson

By agreement with Enberg Agency

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Elina van der Heijden via het

Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Under vintergatans alle stjärnor*

Oorspronkelijke uitgever Printz

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Margo Togni en Freepik @Teehome

Foto auteur © Anette Andersson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn dochters Siri en Dara.
Mogen jullie in het leven je eigen weg durven gaan.

Living is a form of not being sure, not
knowing what next or how.
The moment you know how, you begin
to die a little.
The artist never entirely knows. We guess.
We may be wrong,
but we take leap after leap in the dark.

Agnes de Mille

1

Emma nipte van een latte en wierp al wel voor de tiende keer een schuine blik op het bord met de vertrektijden. Het zou een lange dag worden. Ze bestudeerde haar pas geknipte nagels. Zonder kleurige lak en lange ronde toppen zagen ze er kaal en onaf uit. Zou de pelgrimstocht echt helpen, of was dat een verkeerde inschatting? Ach, ze was waarschijnlijk gewoon moe. Natuurlijk werd het leuk. Hoe dan ook was ze nu onderweg en het was te laat om van gedachten te veranderen.

‘Hé Emma! Wat een verrassing.’

Bij het horen van de bekende stem keek Emma op. Daniella Ehrenborg stond voor haar neus en glimlachte gemaakt. Daniella en zij hadden een paar jaar voor hetzelfde bedrijf gewerkt, Daniella als verkoper op de afdeling Grote Klanten en Emma als marketingmanager. Hoewel ze herhaaldelijk op dezelfde projecten hadden gezeten, mochten ze elkaar niet bepaald. Emma moest echter erkennen dat haar oud-collega professioneel was en een kei in haar vak.

‘Wat leuk om jou hier te zien.’ Emma kwam overeind uit de caféstoel en toverde een glimlach op haar gezicht. Daniella droeg zoals altijd precies op elkaar afgestemde kleuren. Aan

haar arm bungelde een crèmekleurige Prada-tas, ton sur ton met een linnen colbertjasje van perfecte snit. Eronder zag Emma nog een stukje van een gedrapeerde zijden jurk in een tere lichtroze tint.

‘Waar ga jij heen?’ Daniella nam haar van top tot teen op.

‘Naar Spanje.’ Emma had wel door de grond willen zakken. Waarom had ze geen make-up opgedaan voordat ze van huis ging? Ze was weliswaar in het holst van de nacht uit haar appartement op Södermalm vertrokken, maar een beetje rouge en wat mascara had ze toch wel kunnen aanbrengen.

‘Wat ga je daar in hemelsnaam doen, in deze outfit?’

‘Lopen.’ Emma vervloekte haar goedkope geruite overhemd, het enige met lange mouwen dat dun genoeg was bij heet weer en niet te kreukelig of smoezelig zou worden.

Daniella schoot in de lach. ‘Nee, vertel nou wat je echt gaat doen.’

‘Het is waar. Achthonderd kilometer. En het duurt vijf weken.’

‘De hele zomer? In plaats van de Rivièra? Wat verrassend, Emma.’

‘Waar ga jij heen? Geen voettocht maken, gok ik.’

‘Naar Parijs, naar een grote voorjaarsbruiloft.’ Daniella verschikte een paar haren in haar al perfecte kapsel. Zachte donkerbruine lokken vielen over haar schouders en omlijstten haar zorgvuldig opgemaakte groene ogen. ‘Driehonderd mensen en een party van drie dagen. Het wordt vast feestelijk. Ik heb alleen de pest aan dit soort saaie budgetvluchten, maar het was de enige manier om er op tijd te komen.’ Ze keek om zich heen alsof ze het gènant vond om op een simpel vliegveld als Stansted te zijn.

‘Dat klinkt hartstikke leuk,’ zei Emma, niet helemaal zonder afgunst.

‘Ja, ik hoop dat het leuk wordt.’ Daniella wierp een snelle blik op haar met diamanten afgezette horloge en zei toen: ‘Zeg, ik heb via via gehoord dat je weer naar huis komt... Klopt dat?’

‘Yep. De drukte en het gestress in Londen waren niet mijn ding.’ Hoeveel zou Daniella weten? Was ze op de hoogte van alles wat er was gebeurd? ‘In augustus ben ik weer in Stockholm, klaar voor nieuwe uitdagingen.’

‘Wil je dat ik een beetje rondvraag of ze ergens een leuke baan voor je hebben?’

‘O, graag. Heel aardig van je.’ Emma had niet verwacht dat haar oud-collega zo attent zou zijn. Zelf had ze helemaal geen zin om over haar leven na haar thuiskomst na te denken. Een paar opties voor een baan zou niet verkeerd zijn, maar waarschijnlijk was Daniella haar belofte bij hun afscheid alweer vergeten.

‘Zeg, ik moet ervandoor, maar heel leuk je even gezien te hebben. Laat wat van je horen als je weer thuis bent.’ Daniella gaf Emma een paar luide kussen die haar wangen in de verste verte niet raakten en trippelde vervolgens op haar torenhoge hakken naar haar gate.

Emma liet zich weer op de caféstoel zakken. Waarom moest ze hier nou uitgerekend Daniella tegen het lijf lopen, terwijl ze het liefst helemaal geen bekenden tegenkwam? Normaal gesproken zou ze een pashmina om haar schouders hebben gehad en een stretchbroek met een stijlvolle wikkelblouse hebben gedragen, en keurig gepoetste schoenen met hakken, hoog genoeg om je mooi te voelen terwijl je het er toch de hele dag op volhield. Dat was haar standaardoutfit als ze onderweg was. Geen versleten sneakers en een beige wandelbroek met een jeukende rits op haar dijen waarmee ze de lange pijpen

in een handomdraai kon veranderen in korte. Dat had de verkoper in elk geval gezegd. En dan ook nog eens met de kleine verbleekte rugzak waarmee ze in de jaren negentig door Azië had gezworven. Geen wonder dat Daniella haar had aangestaard. Zou ze haar nette blouse aantrekken? Die had ze voor de zekerheid meegenomen, voor als ze onderweg een keer in een wat chiquer restaurant zou eten. Alles was beter dan het hobbezakkerige overhemd dat ze nu droeg, maar het leed was al geleden en ze kon maar beter aan haar wandelkleden wennen. Ze nam een slok van de ondertussen lauw geworden latte, staarde uit over de mensenzee in de vertrekhal, waar keurig geklede reizigers met stevig vastgeklemdde aktetassen, shoppers en rolkoffers doelgericht voorbijsnelden. Zelden had ze zo sterk het gevoel gehad dat ze uit de toon viel.

Ze hoorde het geluid van een telefoon en grabbelde in het bovenvak van haar rugzak. Toen wist ze het weer en ze liet zich tegen de rugleuning zakken. Haar mobiel stond uit en lag thuis in een doos in de kelder. Een paar dagen voor haar vertrek had ze besloten om het apparaat niet mee te nemen. Ge-deeltelijk om zo min mogelijk gewicht mee te hoeven zeulen, maar vooral omdat ze er tijdens een etentje met Caroline, een andere oud-collega, over had zitten filosoferen wat het haar kon opleveren als ze tijdens de pelgrimstocht geen contact onderhield met het thuisfront. Emma wilde zichzelf een eerlijke kans geven om afstand te nemen van alles wat er de afgelopen jaren was gebeurd. Op het moment zelf had het een verstandige beslissing geleken, maar nu leek het allesbehalve logisch of rustgevend dat ze bijna anderhalve maand onbereikbaar zou zijn. Zonder het gewicht in haar broekzak voelde ze zich onthand en afgesneden van de wereld om zich heen. Maar ja, de telefoon lag waar hij lag en daar viel niets meer aan te doen.

Het was haar gelukt om de hele ochtend niet aan Eric te denken, maar nu hij slechts enkele tientallen kilometers bij haar vandaan was, slaagde ze er niet in om alle opborrelende herinneringen tegen te houden. Was hij al wakker? Dacht hij aan haar? Haar ogen werden vochtig. Nee, ze mocht niet huilen, niet nu. Niet weer. Ze knipperde een paar keer, verdrong alle onwelkome herinneringen en pakte een boek uit haar rugzak, of beter gezegd hét boek. Behalve een reisgids en een notitieboek had ze er maar één meegenomen: *Practising the Power of Now* van Eckhart Tolle. Caroline had het haar cadeau gedaan. Voordat Emma naar Londen was vertrokken hadden ze vaak samen geluncht en Caroline had met engelengeduld naar haar overpeinzingen over haar werk en haar perikelen met mannen geluisterd. Emma vermoedde dat het boek bedoeld was als een tactvolle hint; ze moest oefenen om meer in het hier en nu te zijn. Daar zat ook vast iets in, maar het boek zou moeten wachten. Als ze er nu aan begon, had ze het misschien al uit voordat ze de Camino überhaupt had bereikt.

Omdat ze niets beters te doen had nam ze in gedachten door wat ze allemaal had meegenomen. Was het genoeg of zou ze haar uitrusting onderweg nog moeten aanvullen? De twee weken dat ze in Stockholm was geweest had ze zich voornamelijk beziggehouden met de voorbereidingen voor haar voettocht. Braaf was ze een paar keer een eind met haar rugzak vol boeken en petflessen met water gaan lopen, maar door alle wandelingen die ze dit voorjaar in Londen had gemaakt zou ze er meer dan klaar voor moeten zijn. Door het Spaanse plateland lopen kon niet veel zwaarder zijn dan de afstanden die ze gewend was.

Haar bagage was een ander verhaal. Niet alleen had ze de paklijst in de nieuwe reisgids tot in den treure bestudeerd, ze

had ook verschillende forums op internet bezocht om erachter te komen wat je mee moest nemen. De makkelijkste beslissing waren haar schoenen geweest. Ondanks de instructies om stevige wandelschoenen mee te nemen was ze van plan om overdag haar goed ingelopen trailschoenen te dragen en 's avonds haar sandalen. Volgens de gids had ze zowel een matje als een slaapzak nodig omdat de herbergen in de zomermaanden vaak vol zaten. Blijkbaar was het niet ongebruikelijk dat mensen die laat aankwamen op de vloer sliepen. In de bergen kon het ondanks het jaargetijde koel zijn, dus ze moest warme onderkleding meenemen en natuurlijk een regenjas en een regenbroek voor als het slecht weer werd. Verder uiteraard wandelkleren en ondergoed, twee setjes, een zomerjurk en voor de avonden een blouse en een rok. Ze had een toilettas volgestopt met allerlei andere spullen die van nut konden zijn. Nadat ze haar rugzak een paar keer had in- en uitgepakt en er een aantal dingen uit had gehaald, had ze de inhoud verdeeld over nylon ritstasjes in verschillende kleuren. Op die manier zou ze alles makkelijk kunnen vinden. Emma was tevreden over het eindresultaat. Volgens een van haar vrienden had je precies het juiste gewicht als je je rugzak met je pink kon optillen en hem een minuut lang omhoog kon houden. Toen ze dat had getest was dat haar gelukt, al had haar pink wel getild.

Emma wierp nogmaals een schuine blik op het bord met de vertrektijden. Halftien. Haar aansluitende vlucht naar Biarritz vertrok pas om halftwaalf. Ze nipte van haar latte en viste het notitieboek uit haar rugzak. Ze had wel een halfuur op de kantoorafdeling van het chique warenhuis NK bij de verschillende merken staan snuffelen tot haar keuze uiteindelijk op een zwarte Moleskine was gevallen. Volgens de reclame was het een klassieker voor wereldberoemde schrijvers die op reis wa-

ren. Emma streek met haar vingers over het gladde oppervlak en opende het boek aandachtig. Zo netjes als ze kon schreef ze haar naam en mailadres op het schutblad. Daarna sloeg ze de bladzijde om, en haar blik bleef rusten op de dunne lijnen. Het was alsof ze in de houding stonden te wachten tot ze haar pen op het papier zou zetten. Wat zou ze schrijven? Ze beet op haar lip en staarde uit over de mensenmassa. Nu was hij vast wel wakker. Zou hij ooit terugdenken aan die voorjaarsavond vorig jaar? De avond die alles had veranderd.

Om haar zinnen te verzetten en even niet te hoeven denken aan de vele projecten op haar werk en het eindwerkstuk dat ze voor haar avondopleiding schreef, had Emma de uitnodiging voor een feest van een kennisje aangenomen. De avond zou beginnen met een champagneborrel in de Spiegelzaal van het Grand Hôtel, gevolgd door een diner dansant op een boot die in de buurt van het Koninklijk Paleis aangemeerd lag. Ze was bijzonder in haar nopjes met de feestelijke jurk met schouderbandjes die ze in een boetiekje op Östermalm had gevonden. Tijdens de korte wandeling van het hotel naar de boot ritselde de zijden stof om haar torenhoge sandalettes en het sensuele gevoel om haar kuiten deed haar glimlachen. Een bord bij de ingang gaf aan waar iedereen zat. Emma was aan een tafel achter in een hoek van de nauwe ruimte geplaatst, ver bij de gastvrouw vandaan. Hoewel ze niet anders had verwacht, had ze toch op een meer centrale plek gehoopt. Gelukkig bofte ze met haar tafelheer, Felix. Hij had een jongensachtige glimlach en was gezellig en onderhoudend, en ze zat in no time hartelijk te lachen om zijn studentikoze grappen. Tussendoor, wanneer

Felix met iemand anders in gesprek raakte, converseerde ze beleefd met de donkerharige Amerikaan die schuin tegenover haar zat. Hij heette Eric en werkte bij een grote bank in Londen. Na het dessert stond Eric op om naar de bar te gaan. Hoewel de broek van zijn pak te kort was en zijn streepjesdas smal en heel strak geknoopt, zag hij er echt leuk uit, vond Emma terwijl ze zich omdraaide om iets tegen Felix te zeggen. Even later kwam Eric terug met een dienblad met zes borrelglaasjes. Nadat hij dat op tafel had gezet liet hij zich op een lege stoel tegenover haar zakken.

‘Ik heb gehoord dat je in Zweden in de zomer altijd schnaps drinkt. Wil je met me toosten?’

‘Natuurlijk.’ Ze keek op en deinsde terug toen haar blik de zijne ontmoette. Zijn ogen waren diepblauw en intens en twinkelden vol humor. ‘Meestal drinken we schnaps als we midzomer vieren, maar ik maak met alle plezier een uitzondering.’

‘Dank je.’ Eric keek haar strak aan, bracht zijn hand omhoog en zei: ‘Op de Zweedse zomer en de mooie verschijningen die daarbij horen...’ Luid klonk hij met zijn glas tegen het hare, en zonder haar met zijn ogen los te laten, sloeg hij de inhoud achterover en zei: ‘Proost!’

‘Oeps.’ Ze giechelde.

‘Waarom lach je?’

‘Jouw blik toen we toostten. Die was... een beetje té.’

‘Hoe bedoel je? Doen jullie het niet zo?’

‘Nee, niet echt. Natuurlijk is het beleefd om degene met wie je het glas heft aan te kijken, maar niet zo indringend.’ Ze lachte. ‘Dat zou je zomaar verkeerd kunnen opvatten.’

‘Ik begrijp het.’ Hij knikte maar bleef haar aankijken. ‘Zullen we het nog eens proberen?’

‘Laten we het dan met wijn doen. Anders krijg ik het zwaar morgen.’

‘Graag. Deze schnaps was best sterk.’ Hij hief zijn wijnglas en er verscheen een glimlach op zijn gezicht, waardoor er diepe kuiltjes in zijn wangen ontstonden. Emma glimlachte terug en klonk met haar wijnglas tegen het zijne.

Elke keer dat ze toostten keek Eric haar diep in de ogen en hield haar blik veel te lang vast. Uiteindelijk gloeiden haar wangen en moest ze haar ogen neerslaan. Tussen het toosten door stelde hij vragen over haarzelf en over Zweden en hij leek oprecht geïnteresseerd in haar antwoorden. Emma had Brits-Engels altijd mooier gevonden dan Amerikaans, maar Eric had een helder en duidelijk Oostkustdialect en een donkere, mannelijke klank in zijn stem waar ze graag naar luisterde. Zodra zij iets zei, gaf hij haar zijn onverdeelde aandacht. Als ze even hakkelde, wachtte hij geduldig tot ze het juiste woord of de juiste formulering had gevonden, zonder ook maar één keer zijn hoofd af te wenden. Maar zij was niet als enige aan het woord. Gewillig beantwoordde hij haar vragen en vertelde dat hij een paar jaar eerder naar Engeland was verhuisd. Hoewel hij drieëndertig was en maar twee jaar ouder dan zij, had hij al enkele jaren in Brussel gewoond en gewerkt en voor die tijd ook in Parijs. Zijn gedachten gingen snel en Emma moest haar best doen om alle wendingen van het gesprek te kunnen volgen. In plaats van over haar werk te vertellen deed ze haar uiterste best om hem aan het lachen te maken, zodat ze de charmante kuiltjes in zijn wangen weer zou zien.

De dj ging van popdeuntjes over op steeds sentimentelere schuifelmuziek. Toen ‘Lady in Red’ van Chris de Burgh uit de luidsprekers schalde, concludeerden Emma en Eric dat het leuk zou zijn om de avond met een drankje in een bar in de

buurt af te sluiten. Eric opende de deur en liet haar voorgaan toen ze de nacht in stapten. Een zoele wind blies de ragfijne jurk tot haar knieën omhoog en ze huiverde. Meteen trok hij zijn colbertjasje uit en hing het om haar schouders.

Het was al laat en de meeste gelegenheden waren gesloten, maar aan de Birger Jarlsgatan zat een café dat 's nachts open was. Eric hield de deur naar de zwak verlichte ruimte voor Emma open en vroeg haar een plekje te zoeken terwijl hij wat ging bestellen. Even later kwam hij met een dienblad met twee kopjes thee en een enorme kaneelbol aanzetten, die ze met een mes in stukjes sneden.

‘Lekker?’ vroeg hij, terwijl hij een paar korreltjes parelsuiker van zijn vinger likte. ‘Als ik hier woonde, zou je me in een mum van tijd kunnen weggrollen.’

‘Kaneelbolletjes en schnaps, Zweden in een notendop.’ Ze maakte het topje van haar vinger nat, depte een paar witte korrels van de rand van het bordje en stopte ze in haar mond. ‘Niet bepaald een reden om hier te komen wonen.’

‘Je vergeet het smörgåsbord, de scherenkust, de lichte zomeravonden, ABBA, IKEA en alle blondines,’ vulde Eric aan.

‘Je hebt je ingelezen, hoor ik.’

‘Of het is heel erg gênant dat ik midden in de nacht indruk probeer te maken op een mooie vrouw,’ zei hij, terwijl hij haar aan bleef kijken.

Ze bloosde en het was alsof er kortsluiting in haar hersenen ontstond. ‘Je vertelde zopas over je duikreizen. Reis je veel voor je werk?’ wist ze uiteindelijk uit te brengen.

‘Nogal. Ik ben de afgelopen tien jaar in wel vijftig landen geweest.’

‘Gaat dat wachten op al die vliegvelden je dan niet de keel uithangen?’

‘Ik heb altijd een boek bij me en mijn iPod zit boordevol nummers. Ik zou van boeken en muziek kunnen leven.’

‘En kaneelbolletjes.’ Ze keek hem recht aan.

‘Voeg daar Italiaans eten en een goede wijn aan toe en het begint ergens op te lijken.’ Hij boog zich naar voren. ‘Ben ik dan ook nog eens in het gezelschap van een intelligente, aantrekkelijke vrouw, dan is mijn geluk compleet. Zoals nu.’

Emma sloeg haar ogen neer en friemelde aan haar haar. Per ongeluk trok ze een lok los en haar hand ging omhoog om die weer achter haar oor te steken. Eric reikte over de tafel heen om de lok op de juiste plek te krijgen en hun handen kwamen tegen elkaar aan. Hij pakte de hare beet en bestudeerde die.

‘Wat heb je mooie handen.’ Langzaam liet hij een vinger over haar nagels glijden, die ze voor de gelegenheid rood had gelakt.

Emma wist niet wat ze moest zeggen en was ongetwijfeld vuurrood; zo’n directe manier van doen was ze niet gewend.

‘Zelfs de vorm van je nagels is perfect.’ Hij leek haar verlegenheid niet op te merken. Met zijn vinger streek hij over de rug van haar hand. ‘Je...’ Hij zocht haar blik.

Ze moest slikken en keek recht in zijn helderblauwe ogen. Zwijgend bleven ze elkaar aanstaren tot Emma het niet langer uithield en zich losmaakte, haar handen om haar kopje vouwde en haar thee opdronk.

Eric hield het laatste stukje van de kaneelbol omhoog en zei: ‘Deze was echt heerlijk. Wat zit erin waardoor hij zo sappig is?’

‘Enorme hoeveelheden boter, een hele hoop kaneel en idioot veel suiker. Dat is het hele geheim.’ Ze sloeg haar ogen neer en probeerde haar zelfbeheersing te hervinden.

‘Wil je nog een kopje thee?’ Hij legde zijn hand op haar arm. Ze veerde op. Haar huid brandde onder zijn aanraking en ze wist niets uit te brengen.

‘Heb je het koud? Wil je mijn jasje weer lenen?’
Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben gewoon een beetje moe.’

De eerste stralen van de ochtendzon piepten al over de kerken en koperen daken toen Emma en Eric in zuidelijke richting langs de kade bij de Skeppsbron wandelden. Op een paar krij-sende stormmeeuwen en een enkele taxi na lag de straat er ver-laten bij. Emma koos de kleine omweg via het Monteliuspad, dat hoog boven het Söder Mälarstrand langs de rand van de Mariaberg liep. Ze bleven herhaaldelijk staan om het uitzicht op de stad te bewonderen. De zon verhief zich langzaam boven de baai in het oosten, het Saltsjön, en het warme oranjekleurige licht werd zowel in ramen en gevels als in het glimmende water van de Riddarfjärden weerkaatst. Eric zocht oogcontact, maar Emma ontweek zijn blik en liep verder. Toen ze uiteindelijk voor haar portiekdeur stonden, verzamelde ze al haar moed en ontmoette zijn blik. Die was warm en innig en deed haar hart onder haar dunne jurk bonzen. Ze wierp een steelse blik op de deurklink. Ze zou naar binnen moeten gaan nu het nog kon.

Eric hief haar kin omhoog en fluisterde: ‘Mag ik je een tijdje vasthouden?’

Na een korte aarzeling knikte ze. Ze liet zich in zijn armen zakken en drukte haar neus tegen zijn hals. In de holte tussen zijn schouder en zijn sleutelbeen rook ze vagelijk de geur van zeep, deodorant en een exclusief herenparfum met een vleugje cederhout. Instinctief ging ze op haar tenen staan en richtte haar hoofd omhoog. Toen zijn lippen de hare vonden, zacht en voorzichtig, sloot ze haar ogen. Het was alsof er duizenden huiveringingen door haar lichaam schoten. Ze kreeg kippenvel en alles om haar heen tolde, bijna alsof ze viel.

Naderhand, toen hij haar hand had losgelaten en was weg-